

2 Απριλίου 1992

[Α. Ν. ΛΟΙΖΟΥ, Π., ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΧΑΤΖΗΤΣΑΓΓΑΡΗΣ, Δ/στές]

ALI HASSAIN KHALAF AL JIBOURI ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ,

Εφεσείοντες,

v.

ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ,

Εφεσίβλητης.

(Ποινικές Εφέσεις Αρ. 5591-5593).

5 *Ποινή — Παραμονή στη Δημοκρατία μετά τη λήξη άδειας παραμονής κατά παράβαση των άρθρων 19(1)(λ) του Περί Αλλοδαπών και Μεταναστεύσεως Νόμου, Κεφ. 105 όπως τροποποιήθηκε από το Νόμο αρ. 50 του 1988 — Φυλάκιση ενός μηνός για τον κάθε εφεσείοντα — Επικυρώθηκαν από το Εφετείο.*

Ποινή — Αποτρεπτική ποινή — Προσωπικές συνθήκες που στηρίζονται στη θεωρία της εξατομίκευσης — Μπαίνουν σε δεύτερη μοίρα όταν υπεισέρχεται ο παράγων της αποτροπής.

10 *Οι τρεις εφεσείοντες παρέμειναν στην Κύπρο μετά τη λήξη της άδειας παραμονής τους. Αίτησή τους για παράταση της παραμονής τους είχε απορριφθεί. Παρεδέχθησαν τις κατηγορίες και τους επεβλήθησαν οι πιο πάνω ποινές φυλάκισης τις οποίες εφεσίβιβα σαν έκδηλα υπερβολικές και ισχυρίστηκαν ότι η αρχή που διατυπώθηκε από τον πρωτόδικο δικαστή ήταν εσφαλμένη και νομικά αντίθετη με την αρχή που υιοθετήθηκε σε απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην οποία αναφέρθηκε κατά την επιμέτρηση της ποι-*

15 *νής.*

Το Ανώτατο Δικαστήριο απέρριψε την έφεση και απεφάνθηκε ότι:

20 *1. Η διαφορά μεταξύ της διατύπωσης του πρωτόδικου δικαστή και του τι λέχθηκε στην πιο πάνω απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου δεν είναι ουσιαστική αλλά λεκτική.*

25 *2. Οι προσωπικές περιστάσεις είναι περιορισμένης σημασίας σε υποθέσεις στις οποίες είναι αναγκαίο να επιβάλλονται αποτρεπτικές ποινές.*

Οι εφέσεις απορρίπτονται.

*Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:**Τσίγκου ν Δημοκρατίας (1989) 2 Α.Α.Δ. 305·**Κωνσταντίνου ν Δημοκρατίας (1989) 2 Α.Α.Δ. 224·**Τσουλόφτας ν Αστυνομίας (1990) 2 Α.Α.Δ. 391·*

5

*Καυκαρής & Άλλοι ν Αστυνομίας (1990) 2 Α.Α.Δ. 203·**Γενικός Εισαγγελέας ν Bisco Ltd (1991) 2 Α.Α.Δ. 16·**Σολωμού ν Αστυνομίας (1991) 2 Α.Α.Δ. 324·**Atallah ν Δημοκρατίας (1992) 2 Α.Α.Δ. 94·*

10

*Ghani & Άλλος ν Δημοκρατίας (1991) 2 Α.Α.Δ. 242·**Abdallah ν The Republic (1987) 2 C.L.R. 164·**Hamdaz ν The Republic (1988) 2 C.L.R. 201.***Έφεση εναντίον Ποινής.**

Έφεση εναντίον της ποινής από Ali Hassain Khalaf Al Jibouri και άλλους οι οποίοι βρέθηκαν ένοχοι στις 11 Μαρτίου, 1992 από το Επαρχιακό Δικαστήριο Λεμεσού (Αριθμός Ποινικής Υπόθεσης 2626/92) σε τρεις κατηγορίες για παραμονή στη Δημοκρατία μετά τη λήξη της άδειας παραμονής κατά παράβαση του άρθρου 19 (1) (λ) του Περί Αλλοδαπών και Μεταναστεύσεως Νόμου, Κεφ. 105 και καταδικάστηκαν από Μιχαηλίδη, Α.Ε.Δ. σε φυλάκιση ενός μηνός ο καθένας.

15

20

*Α. Γιωρκάτζης, για τους εφεσείοντες.**Γ. Παπαϊωάννου, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για την εφεσίβλητη.*

25

Α. Ν. ΛΟΙΖΟΥ, Π. ανάγνωσε την απόφαση του Δικαστηρίου. Οι τρεις εφεσείοντες βρέθηκαν ένοχοι με τη δική τους παραδοχή στις κατηγορίες 2, 3 και 4, αντίστοιχα, οι οποίες αναφέρονται στην παραμονή τους στη Δημοκρατία μετά τη λήξη της άδειας παραμονής τους κατά παράβαση των άρθρων 19(1)(λ) του Περί Αλλοδαπών και Μετανα-

30

στεύσεως Νόμου, Κεφ. 105, όπως τροποποιήθηκε από το Νόμο αρ. 50 του 1988. Τους επιβλήθηκε δε ποινή άμεσης φυλάκισης ενός μηνός και εάν ήσαν υπό κράτηση η ποινή να αρχίζει από την ημέρα κράτησης των.

- 5 Η προβλεπόμενη από το Νόμο ποινή για αδικήματα του είδους αυτού είναι ένας χρόνος φυλάκιση και £1,000 πρόστιμο.

- 10 Οι εφεσεϊόντες ήλθαν στην Κύπρο με άδεια παραμονής, οι δύο πρώτοι, μέχρι τις 9 Ιανουαρίου 1992, και ο τρίτος μέχρι τις 10 Ιανουαρίου 1992. Παρέμειναν όμως εδώ μετά τις πιο πάνω ημερομηνίες, καίτοι η αίτηση τους για παράταση της παραμονής τους είχε απορριφθεί.

- 15 Το Δικαστήριο στην επιμέτρηση της ποινής έλαβε υπόψη, όπως μπορούσε να κάμει σύμφωνα με τη νομολογία, την πληθώρα υποθέσεων όπου επισκέπτες στη Δημοκρατία καταχρώνται της άδειας τους και παραμένουν μετά από τη λήξη της και τόνισε τη συχνότητα με την οποία διαπράττονται τα αδικήματα αυτά.

- 20 Κατά την επιμέτρηση της ποινής αναφέρθηκε σε αριθμό αποφάσεων του Δικαστηρίου αυτού όπως την *Αναστάσης Τσίγκου ν. Δημοκρατίας* (1989)2 Α.Α.Δ. 305, *Κωνσταντίνου ν. Δημοκρατίας* (1989)2 Α.Α.Δ. 224, *Τσουλόφτας ν. Αστυνομίας*, (1990) 2 Α.Α.Δ. 391, *Καυκαρής και άλλοι ν. Αστυνομίας*, (1990) 2 Α.Α.Δ. 203, *Γενικός Εισαγγελέας ν. Εταιρείας BISCO Λτδ κ.α.* (1991) 2 Α.Α.Δ. 16, και *Μιχάλης Σολωμού ν. Αστυνομίας*, (1991) 2 Α.Α. Δ. 324, και σε σχέση με αυτές τις αποφάσεις είπε ότι, "όταν τα αδικήματα διαπράττονται τόσο συχνά όπως αυτό, τα Δικαστήρια επιβάλλουν ποινές που όχι μόνο τιμωρούν αλλά ταυτόχρονα αποτρέπουν άλλους να διαπράττουν αυτά τα αδικήματα και όταν υπεισέρχεται ο παράγων της αποτροπής, οι προσωπικές περιστάσεις των κατηγορουμένων που στηρίζονται στη θεωρία της εξατομίκευσης της ποινής μπαίνουν σε δεύτερη μοίρα."
- 35

Επιχειρηματολογώντας ο δικηγόρος των εφεσεϊόντων,

υποστήριξε ότι οι ποινές ήσαν υπέρμετρα υπερβολικές κάτω από τις περιστάσεις, και ότι η πιο πάνω αρχή που διατυπώνεται από το πρωτόδικο Δικαστή είναι εσφαλμένη νομικά και αντίθετη με το τι λέχθηκε στην Υπόθεση *Κωνσταντίνου* (πιο πάνω).

5

Δεν βλέπουμε ουσιαστική διαφορά αλλά μόνο λεκτική τέτοια μεταξύ της διατύπωσης του πρωτόδικου Δικαστή και του τί λέχθηκε στην υπόθεση *Κωνσταντίνου* (πιο πάνω), όπου λέχθηκε ότι "η διαδικασία εξατομίκευσης της ποινής δεν συνεπάγεται εξουδετέρωση ούτε της σοβαρότητας του εγκλήματος ούτε του στοιχείου της αποτροπής όταν συντρέχουν λόγοι - - - για την απόδοση και αποτρεπτικού χαρακτήρα στην ποινή".

10

Επιπλέον θα θέλαμε να υποδείξουμε ότι στην πρόσφατη απόφαση του Δικαστηρίου, *Gaby Toufic Atallah v. Της Δημοκρατίας* (1992) 2 Α.Α.Δ. 94, το Δικαστήριο πραγματευόμενο το ίδιο θέμα ανέφερε την αρχή ότι "οι προσωπικές περιστάσεις των κατηγορουμένων όσο και αν, όπως σε κάθε περίπτωση, είναι παράγοντες σχετικοί με την επιμέτρηση της ποινής, είναι περιορισμένης σημασίας και σίγουρα δεν μπορούν να αφεθούν να οδηγήσουν σε αναποτελεσματική εφαρμογή του νόμου σε υποθέσεις όπως η παρούσα, στις οποίες οι ποινές είναι αναγκαίο να είναι αποτρεπτικές". Έγινε δε αναφορά στις υποθέσεις *Ghani και Άλλος ν. Της Δημοκρατίας*, (1991) 2 Α.Α.Δ. 242, *Abdallah v. The Republic* (1987) 2 C.L.R. 164 *Hamdaz v. The Republic* (1988) 2 C.L.R. 201, 204.

15

20

25

Κρίνοντας τις εφέσεις αυτές στο σύνολό τους και έχοντας κατά νου την ανώτατη προβλεπόμενη ποινή, έχουμε καταλήξει στο συμπέρασμα ότι οι επιβληθείσες ποινές δεν ήταν έκδηλα υπερβολικές, ούτε και εσφαλμένες νομικά.

30

Για το λόγο αυτό οι εφέσεις απορρίπτονται.

Οι εφέσεις απορρίπτονται.